

England og 1 i Norge. Med Hensyn til Nr. 33 og 255 bemærker Udvalget, at det kan synes tvivlsomt, om disse to Ansøgere, der begge ere fødte i Sønderjylland, kunne siges allerede nu at være saa fast knyttede til Danmark, at der for Tiden er Anledning til at give dem Indfødsret. Nr. 33, der er 22 Aar gammel, har nemlig vel i Aarene 1890—92 opholdt sig her i Landet, men derefter er han atter vendt tilbage til Sønderjylland og er forblevet der indtil 1893, da han blev konstitueret som Sjettelærer ved Nordby Borgerstole; og Nr. 255 har vel fra sit 15de Aar opholdt sig her i Landet i 7 Aar, men derefter er han vendt tilbage til Thyfland og har i 3 Aar aftjent sin Bærnepligt i den prøvsiste Hær indtil 1890; han har derfor, siden han opfyldte sin Bærnepligt i Thyfland, kun været 4 Aar her i Landet, og dette Ophold har derhos ikke været paa samme Sted. Men da der over for Sønderjyder ikke plejer at tillægges Opholdets Varighed nogen videre Betydning, og da de begge anbefales af vedkommende kommunale Raad, gør Udvalget ingen Indvending imod deres Optagelse paa Lovforslaget. De øvrige foran nævnte Ansøgere kan Udvalget derhos efter de i Motiverne til Lovforslaget givne Dplysninger anbefale til at erholde Indfødsret, uanset det korte Ophold her i Landet.

Paagældende Kommunalbestyrelser have nægtet at anbefale 9 af de paa Lovforslaget optagne Ansøgere, nemlig Nr. 37, 99, 111, 172, 173, 215, 250, 259 og 268; men Udvalget maa af de i Motiverne til Forslaget givne Dplysninger billige, at der ikke med Hensyn til Andragerne Nr. 37, 99, 111, 172, 173, 215, 250 og 263 er blevet taget Hensyn til denne Mangel af kommunal anbefaling. Derimod maa Udvalgets Flertal indstille, at Nr. 259 udgaar. Det forekommer nemlig Flertallet, at der om denne 60aarige i Sverige fødte Ansøger, der har faaet Hjælp af de fattiges Klasse, ikke foreligger saadanne anbefalende Bidnesbyrd, at man af Hensyn til disse kan se bort fra Sogneraadets Bægning ved at

anbefale hans Andragende. Bemeldte Ansøger har i øvrigt opholdt sig saa længe her i Landet, at han som født i Sverige, ikke kan hjemsendes.

Ende Ansøgere, nemlig Nr. 122 og 151 have tidligere været nægtet Indfødsret, men ere nu optagne i Genhold til Genstillinger fra det andet Ting, og efter i denne Anledning indhentede yderligere Dplysninger. Herimod finder Udvalget intet at erindre.

6 af Ansøgerne, Nr. 284, 286, 293, 297, 299 og 300, have ved tidligere Love erholdt Indfødsret, men ikke i betimelig Tid opfyldt den dertil knyttede Betingelse, at de inden 1 Aar fra den paagældende Lovs Ikrafttræden skulde godtgøre at være løste af deres tidligere undersøftlige Forhold. Der er derfor Anledning til her at undersøge, om der foreligger tilstrækkelige Grunde til at undskyldte denne Forsømmelse. Dette finder nu Udvalget at være Tilfældet med Nr. 297 og Nr. 300, der ere fødte i Sverige, henholdsvis 1841 og 1827, da de erholdt Indfødsret ved Loven af 19de Februar 1892, og der altsaa ikke er forløben længere Tid, end at det anses for undskyldeligt, at Betingelsen først er opfyldt i 1894. Mere tvivlsomt stiller det sig derimod for Udvalget, om det samme kan siges at være Tilfældet med Nr. 284, 286, 293 og 299. Disse have nemlig ladet hengaa henholdsvis 5, 19, 7 og 10 Aar uden at opfylde Betingelsen; men Nr. 293, der er født 1855 i Thyfland, kan dog næppe antages af andre Grunde end de i Motiverne til Lovforslaget anførte at have ladet hengaa saa lang Tid med at godtgøre sin Løsning af sit undersøftlige Forhold, og hvad angaar Nr. 284, 286 og Nr. 299, da er det vel antageligt, at de nu genoptage deres Bægning om Indfødsret for at kunne søge Alderdomsunderstøttelse; men de have godtgjort i den lange Tid, de have opholdt sig her i Landet, at have ernæret sig uden Hjælp fra det offentlige, og de anbefales vedblivende af de kommunale Myndigheder; Udvalget tiltræder derfor ogsaa for de nævnte 4 Ansøgers Vedkommende Forslaget.